

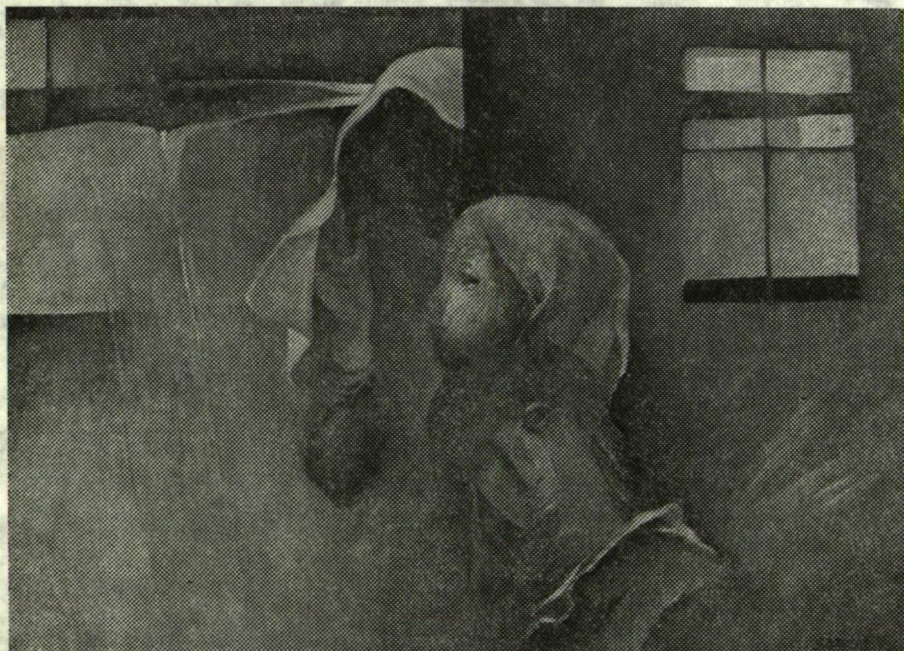
és semmiségekért vizes kenderkötéssel csépelte, vasalt bakancsával rúgdalta. Egyszer be is törte a fejét a nadrágszíja csatjával, csak azért, mert a zokniját összekente a biciklilánc.

Mi lesz most, mit fog kapni a fiú, ha estére, éjszakára mégis hazalopakodik?

Talán azért mégsem olyan nagy a veszedelem: Kerczák Károly lekuporodott a gesztenyefa alá, mintha a hasa fájna, talán megbánta, hogy így rákiabált a fiára, hogy ennyire megfenyegette, — ott kószál most a határban, mint egy kivert kutya...

— Menj utána — kérlelte Kerczákné nagyon csendesesen a Neviczky fiút.

— Elzárom az állatokat — mutatott a libákra. — Elzárom és együtt majd hazajövünk — mondta halkán Kerczáknénak, és közben csak nézte a tehetetlen dühtől sápadt embert, akinek szemében ott izzott a szégyen és a keserűség, az a tudat, hogy amíg őt a hívatlan látogatók megalázták, fia akaratlan szemtanúként ott kucorgott a gesztenyefán.

SOMOS MIKLÓS: ESŐNÉZŐK